

Lov om Lilsyn med Dampfjedler paa Landjorden". (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 2653 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Vdringsforslag:

Af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget:

Til § 9.

1) I 1ste Linie udgaa Ordene: „for 3 Aar ad Gangen“.

Som Paragrafens sidste Punktum sættes: „Forsaauidt Vedkommende ere villige til at modtage Udnevnelse som faste Synsmænd, kan Saa-dant meddeles, dog ikke udover et Lidsrum af 3 Aar.“

Af Justitsministeren:

Til § 21.

2) I 2den og 3die Linie udgaa Ordene fra „til Statskassen . . . sfer“, og sættes istedetfor: „der tilfalde Statskassen, men opkræves af Arbeidsinspektøren, hvem der af det herefter indkomne Beløb tillægges et passende aarligt Bederlag efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse. Sfer“.

Af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget:

3) Som Paragrafens sidste Punktum sættes: „Samme Bederlag tilkommer Synsmændene for et i Medfør af § 15 afgivet Støn.“

De stillede Vdringsforslag og selve Lovforslaget fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Zahle): Jeg antager ikke, at denne Forhandling i lang Tid skal lægge Beslag paa Thingets ærede Medlemmers Tid. Af de Vdringsforslag, der foreligge er det sidste en Følge af, hvad der blev vedtaget ved 2den Behandling, og det er derfor tiltraadt af Udvalget. Ved at tiltræde det første Vdringsforslag har man søgt at indkomme den ærede Minister paa et Punkt, hvor han satte Pris derpaa. — Det mellemste Vdringsforslag, der ogsaa er stillet af Justitsministeren, er derimod ikke tiltraadt af Udvalget. Det angaar det Spørgsmaal, der var under Drøftelse ved Sagens forrige Behandling, idet der fra flere Sider fremkom Ytringer om, hvorvidt Arbeidsinspektørerne skulle stilles i et andet Forhold med Hensyn til Opkrævning af Honorarer i de Fabvifer, hvor de høre til. De Overveielser, man har anstillet herom i Udvalget, have ført til det Resultat, at man foretrækker at overlade Afgjørelsen af Spørgsmaalet om at forøge Arbeidsinspektørernes Løn paa en passende Maade til en senere Forhandling, navnlig i Finantsudvalget, naar man har set det forøgede Arbejde, der vil

blive dem paadraget ved denne Lov. Da man mener, at dette er det Rigtige, indstiller Udvalget til det ærede Thing i denne Henseende at blive staaende ved den Affattelse, Loven har faaet ved 2den Behandling. — Hermed skal jeg altsaa indstille det første og det sidste Forslag til Thingets Vedtagelse, hvormod jeg med Hensyn til det mellemste anbefaler, at man bliver staaende ved, hvad der vedtoges ved 2den Behandling.

Justitsministeren (Klein): Angaaende det første og tredje Vdringsforslag skal jeg efter de Udtalelser, vi hørte af den ærede Ordfører, ikke sige noget Videre. Hvad Vdringsforslaget under Nr. 2 angaar, da har jeg stillet det — efter bestemt Opfordring af Indenrigsministeren, under hvem de vedkommende Embedsmænd henhøre. Man anser det for at være en nødvendig Betingelse for, at man kan anse det for at være rigtigt, at paalægge Arbeidsinspektørerne det heromhandlede, dem i og for sig ikke vedkommende Svær, at de derfor ogsaa faae et Bederlag. Jeg har saameget mindre taget i Betænkning at efterkomme den ærede Indenrigsministers Forlangende om at stille dette Vdringsforslag, som jeg opfattede Forhandlingerne ved 2den Behandling saaledes, at der i Thinget var en almindelig Erkjendelse tilstede af, at det var i sin Orden, at de paagjældende Arbeidsinspektører fik Bederlag for dette forøgede Arbejde. Formen for en saadan Bederlæggelse er naturligvis mig ganske ligegyldig, og jeg tør tilføje, at heller ikke Indenrigsministeren for sit Vedkommende lægger nogen Vægt paa, om Bederlæggelsen sfer paa den ene eller anden Maade; men det, som jeg tror at burde have i dette Dieblit, er, som jeg tillod mig at bemærke, at det maa være en bestemt Forudsætning for, at dette Arbejde kan paalægges Arbeidsinspektørerne, at de faae et Bederlag. Naar nu den ærede Ordfører yttrede, at man havde anset det for at være rigtigt først senere at tage en Bestemmelse, og da navnlig paa Finantsloven, om, hvorvidt de paagjældende Arbeidsinspektører skulde have Bederlag, og hvor stort et Bederlag de skulde have, naar man havde set, hvilket Omfang det af denne udførte Arbejde maatte faae, skal jeg med Hensyn til denne Anvisning ikke udtale mig imod samme, forsaavidt den gaar ud paa at henstøde Spørgsmaalet til en Finantslovs-Afgjørelse; men derimod forekommer det mig, at det maa være det ene Rigtige at optage Spørgsmaalet allerede paa indværende Aars Finantslov, idet man jo ellers stiller det som usikkert for de paagjældende Personer, hvorvidt de adaaere engang maatte faae noget Bederlag, og jeg frygter meget for, at navnlig Indenrigsministeren ikke vil anse det for at være fyldestgjørende for sig, at der gives i Udfigt, at der ad Aare vil blive reist et Spørgsmaal om, hvorvidt de paagjældende Personer skulle have noget Bederlag for det Arbejde, man allerede i For-